

Missionær: Et møde med en muslim i Jerusalem lærte mig noget om kærlighed

***Som 19-årig mødte Palle Flyger en ung muslimsk mand ved
Damaskusporten i Jerusalem.***

***Det førte til, at han hen ad vejen erkendte, at han som kristen
ikke kun skulle elske jøder***

Fortalt til [Malene Fenger-Grøndahl](#)

Jeg har været i livsfare flere gange, når jeg sammen med mine venner har besøgt palæstinensiske landsbyer, men vi oplevede også sult efter det, vi kom med, siger Palle Flyger om sit missionsarbejde.

Jeg er vokset op i en familie, der ikke var kristen. Men som 10-årig kom jeg med i en juniorklub, som blev drevet af en pinsekirke, og det syntes mine forældre var fint. Som teenager var jeg med på en lejr, og der fik jeg min første gudsoplevelse. Derefter vidste jeg, at jeg ville leve som kristen. Men jeg følte mig splittet mellem mine kristne venner og mine skolekammerater og begyndte at leve to adskilte liv.

Jeg besluttede en dag at tage i kirke og bekende, at jeg ikke havde levet efter Guds vilje. På vej derhen sagde jeg til Gud: "Hvis du tilgiver mig, vil jeg give det største offer, jeg kan forestille mig", og for mig var det at tage ud som missionær. Jeg ønskede at give mig selv fuldt og helt til Gud. Jeg bekendte over for præsten og troede, at han ville sige, at jeg ikke hørte til i kirken. Men i stedet læste han et vers fra Salme 103 i Det Gamle Testamente, hvor der står: "Så langt som øst ligger fra vest, så langt har han fjernet vore synder fra os." Det gav mig et pust af håb og liv. Men samtidig tænkte jeg, at jeg ville gøre både mig selv og Gud til grin, for hvordan skulle jeg, en 19-årig knægt, der havde fjumset rundt, blive missionær og gøre Gud ære?

Min onkel, som havde været missionær i Tanzania og nu var højskolelærer på Indre Missions højskole i Børkop, inviterede mig samme sommer med på en tur til Israel. Den første aften, da vi var ankommet og var blevet indkvarteret på et hotel i Østjerusalem, gik vi en tur.

Det var den sidste aften i ramadanen, og der var mange mennesker ude. Vi gik ned til Damaskusporten, og nogle af de andre gik videre. Men jeg faldt i snak med en ung mand på min egen alder. Vi spurgte til hinandens baggrunde, og han sagde, at han var muslim. Jeg anede intet om islam og muslimer. Fra bibelundervisningen huskede jeg mest, at vi i bund og grund skyldte det jødiske folk vores frelse, fordi Jesus var født som jøde. Derfor nærede jeg umiddelbart en kærlighed til det jødiske folk og var taknemlig for miraklet i 1948, hvor jøderne havde fået landet tilbage.

Den unge mand spurgte: "Du er kristen. Så elsker du Israel og jøderne?". Jeg svarede begejstret ja og forklarede ham det, jeg havde lært i bibelundervisningen. Han blev ikke ligefrem begejstret, og jeg mærkede tydeligt hans forargelse. Men mens jeg stod over for ham, kunne jeg ligesom se ind i hans hjerte, som ikke bare var hans hjerte, men alle muslimers hjerte. Jeg så en forkastelse, for jeg havde forkastet ham. Og jeg så frygt og en lovens trældom uden håb.

Jeg gik alene hjem til hotelværelset og sagde: "Gud, hvad i alverden var det her?". Og Guds stille stemme sagde: "Palle, du sagde, at du elskede det jødiske folk, men du kunne ikke sige, at du elsker muslimerne. Jeg vil lære dig at elske de uelskelige." Jeg tænkte: "Hvad? Hvordan?".

Mit livs kald blev siden at elske muslimerne og tilbyde dem den kærlighed i Jesus, som vi som kristne har fået. Jeg gjorde det først ved at arbejde med mission i Gaza og på Vestbredden. Jeg var i livsfare flere gange, når jeg sammen med mine venner besøgte muslimske landsbyer, men vi oplevede også sult efter det, vi kom med. Efter to år i Israel tog jeg hjem og begyndte at række ud til de palæstinensere, der kom til Danmark som flygtninge. De var brudte mennesker, men jeg mærkede, at jeg kunne nå dem med barmhjertighedsgerninger.

I nogle år rejste jeg for organisationen Operation Mission. Jeg tog ud til kirker og bibelskoler for at mobilisere dem til at drive mission i den muslimske verden. Det resulterede blandt andet i, at kirker i Sydamerika sendte missionærer til muslimske lande og lavede forbønsgrupper.

Da jeg mødte min kone, blev missionen blandt muslimer vores fælles kald. Vi tog til Marokko og fandt ud af, at der var en stor længsel blandt muslimer dér for at lære Jesus at kende. Vi flyttede til Marokko og troede, at vi skulle leve der resten af livet. Efter fire år, hvor vi plantede menigheder og lavede radiomission, måtte vi dog tage hjem til Danmark på grund af sygdom i familien. Herefter blev jeg præst i Holstebro, og de seneste år har jeg arbejdet for Dansk Europamission, hvor jeg blandt andet mobiliserer støtte til kristne, der risikerer forfølgelse i den muslimske verden, og som arbejder blandt unåde muslimske folkeslag. Mit store ønske er at åbne kristnes hjerter for muslimerne. Vil vi opfylde missionsbefalingen, må vi involvere os i mission i den muslimske verden. Det viste Gud mig ved Damaskusporten i Jerusalem.

Hvad har udfordret din tro?

Når vi i kirker bliver lukkede, ikke bare som kirke over for omgivelserne, men også internt. Når vi samler os i små fællesskaber, hvor det som ny er meget svært at komme ind.

Hvad er det bedste åndelige råd, du har fået?

At søge og leve i fællesskaber, hvor du kan være dig selv og være ærlig - med mennesker, der kan tåle at høre din historie og ikke vil forkaste eller fordømme dig.

Palle Flyger, Født i 1964.